

Cvetice iz rajskega vrta.



Gotovo si že videl, ljubi otrok, podobo svete mučenice Doroteje. Svetnica ima poleg sebe majhnega dečka, ki drži v rokah košarico polno cvetic. Ta slika se nanaša na prav zanimiv dogodek iz življenja sv. Doroteje. Ko so namreč mučenico peljali na morišče, je bil jako neprijeten zimski dan: sneg je naletaval in brila je burja. Sv. Doroteja, videč to pusto vreme, se domisli nebes in pravi glasno: „Glejte vendar, kako pusta in otožna je zemlja; blagor meni, ker grem v lepšo deželo, kjer vedno pihljajo rahle sapice, planjave zelené, studenci šumljajo, kjer se po vrtilih lesketajo vedno bele lilije, kjer zori sladko sadje. O kako se veselim tega raja!“

Te besede je slišal mlad človek, Teofil po imenu, ki se je rad norčeval iz kristijanov in se je tudi tedaj pošalil, rekoč: „Doroteja, pošlji mi vendar šopek tistih lepih cvetic in košarico tistega sladkega sadja, ki raste na rajskem vrtu!“ Svetnica, zaupajoč na božjo pomoč, odgovori: „Zgodilo se bo. Prejel boš dar iz raja, pa bodi ga vreden in dobro ti tekni!“ Na morišče prišedši je Doroteja pokleknila in goreče molila. Kmalu stopi k njej lep deček, ki je imel v roki košarico, zagrnjeno z belim prtičem, in ogovori svetnico: „Tu ti prinesem dar iz nebeškega vrta.“ „Idi k Teofilu“, mu pravi Doroteja, „in reci mu, da mu pošljem, kar sem obljubila.“

Teofil je ravno v družbi veselih tovarišev norčevaje se pripovedoval, da pričakuje cvetic iz nebes. Tedaj stopi k njemu lep deček in mu ponudi košarico s cveticami rekoč: „To ti pošilja Doroteja kot dar iz rajskega vrta.“ Deček izgine, Teofil in tovariši pa začudeni in skoro prestrašeni opazujejo krasno cvetje. Kje bi bilo pač mogoče dobiti v hudi zimi tako krasno cvetje? Bil je to dar poslan iz nebes, in nebeška luč je tudi prešinila Teofila, da je spoznal,

da je Bog kristijanov pravi Bog; spreobrnil se je in se dal krstiti.

Takih cvetic, ljubi otrok, ti pač ne boš videl tukaj na zemlji; Bog je na prošnjo sv. Doroteje naredil čudež in tako rešil Teofila paganskih zmot. Poznam pa še lepše cvetice, ki jih je na zemljo prinesel naš Zveličar sam. Čul si že, da so se pogovarjali tvoji stariši o kakem pridnem otroku in so rekle o njem, da je kakor ponižna vijolica, ali da je nedolžen in čist kakor bela lilija. Da, krščanske čednosti so lepše cvetice, kot vse cvetke v naravi. Pagani takih čednosti niso poznali in jih niso cenili; šele po Zveličarju so prišle na zemljo in srečne storile človeštvo. Ali bi si ne nabral tudi ti rad takih cvetic?

V katekizmu si se učil, da je krščanska čednost nadnaraven od Boga vlit dar, ki nas stori trajno sposobne in voljne, da delamo to, kar je po volji božji. Duša tvoja, ljubi otrok, je torej sposobna in voljna, da dela to, kar je po božji volji. Sposobna je, toda spretnost, vajenost, da bo v resnici to delala, to si moraš pa šele pridobiti. Ko si dobil v prvem razredu v roke ploščico in pisalo, si bil že sposoben za pisanje. Ali si pa že znal lepo črke delati? Kaj ne, koliko truda je bilo, preden si se navadil lepo pisati? Zdaj znaj pisati, morda že tudi lepo risati. Še raje bi morda znal slikati. Sposobnost za to imaš, pa manjka ti vaje. Ko so vprašali slavnega slikarja Apela, kako je dosegel toliko popolnost, je rekel: „Zato, ker vedno slikam.“ S stanovitno vajo v čednostih boš tudi ti, ljubi otrok, napredoval v čednostih. In kakor ti pomagajo v šoli učitelj pri branju in pisanju, tako ti bo pomagal letos „Angelček“, da se boš vadil v čednostih in sicer v onih čednostih, ki so nasprotne sedmim poglavitnim grehom.

Ako hočeš doseči čednost, ljubi otrok, moraš po njej resnično hrepeneti. Brez hrepenenja, brez želje po čednosti, nikdar ne boš napredoval v nobeni čednosti. Če ne čutiš takega hrepenenja, prosi Boga, da bi ti ga ga dal; zakaj že tako hrepenenje je dar božji. Pomisli, kako lepa je vsaka čednost. Po čednostih postane tvoja duša bolj podobna Bogu. In če že obču-

dujemo lepoto stvari, krajev, umetnin, kako moramo šele občudovati nebeško lepoto krščanskih čednosti. Bog sam ima veselje nad čednostjo; o pobožnem pastirčku Davidu je rekel: „Našel sem Davida, moža po svojem srcu, ki bo storil vso mojo voljo.“ Da, ljudem in Bogu je prijeten čednosten otrok. Bolj kot najlepše cvetice razveselé stariše in učitelje čednosti dobre mladine.

Al. Stroj.



Naši otroci.

(Selko.)



Ne bom trdil, da so otroci v naši vasi drugačni, kakor drugod. Poredni, nagajivi, razposajeni, včasih malo leni, navadno preveč živi, včasih seveda tudi pridni. Vsi pa niso enaki. Učanov Tonček tamle je živ, kakor iskra, prav kakor živo srebro. Nikoli ni na miru, niti v šoli niti doma. Mihčev Pepček je ves drugačen. Miren, tih, pohleven.

Ko sem bival o počitnicah v svoji sobici pod streho, sem opazoval njih početje. In pri tem sem jih spoznal vse, od prvega do zadnjega. Opisati vam hočem samo one, ki se posebno odlikujejo ali v pridnosti ali v lenobi ali kako drugače. Učanov Tonček naj bo prvi.

I.

Kakor sem že omenil o njem, je bil živ, živ kakor iskra. Mirovati ni mogel. Posledica tega je bila, da mu je bila vsaka obleka premalo trdna, Oče pa so se praskali za ušesi, ko je bila treba vedno šteti denar za novo obleko.

Vsake hlače so takoj pregledale na koljenih in tam, koder pritiskajo razsrjeni oče ali učitelj skeleče črte. Gumbov je seveda takoj zmanjkalo. Je že plezal ali na hojo tam v plotu ali na hruško na vrtu, in pri tem je prijela kaka veja ali kak oklešček tako nesrečno